

Praktikos metu pravestų pamokų refleksija

Šią praktiką atlikau Karalienės Mortos mokyklos pradinėse klasėse. Daugiausiai laiko praleidau dirbdama su pirmokų klase. Ilgesnį laiką būdama mokykloje, kasdien jaučiuosi vis stipriau, labiau užtikrinta savimi ir savo gebėjimais ugdyti jaunąją kartą.

Iššūkliai, kurie kilo atliekant praktiką ir dirbant su pirmokais:

1. Pamokos laiko stebėjimas;
2. Vaikų refleksija pamokai pasibaigus.

Vesdama pamokas aš nuolat turiu stebėti laiką- visada noriu vaikams pasakoti daugiau, išgirsti jų nuomonę apie dėstomą temą. Tad nė nepajuntu, kaip užsiplepam ir laiko atlikti užduotis, lieka vis per mažai. Tačiau, manau, tai su praktika atsirandantis dalykas- justu kada ir kiek kalbėti, o kada atkreipti dėmesį į savarankišką vaikų darbą.

Antrasis dalykas, kurį dar reikia tobulinti- vaikų reflektavimo įgūdžiai. Studijuodama, o ir praktikos metu, sužinojau, kad labai svarbu sužinoti vaikų nuomonę, apie tai, kaip jiems sekėsi pamokose. Praktikos pradžioje, su vaikais aptardavome jų savaitę penktadieniais. Tai darydavome žodžiu, tiesiog pasakant, kas patiko ar nepatiko, kas pavyko ar ne visai. Dirbdama mokykloje ilgesnį laiką, supratau, kad žodinės refleksijos nepakanka. Būtina refleksija raštu, kad vaikai ilgiau pagalvotų, kas juos pradžiugino/nuliūdino, ką naujo išmoko, ką įsiminė, o ką dar reikėtų pakartoti, nes ne visiškai suprato apie ką kalbėjome. Pastebiu, kad pradėjus atlikti refleksiją raštu, vaikai geriau prisimena, ką mokėsi, ką naujo sužinojo, įvardina, kas jiems liko nesuprasta.

Galiu tvirtai pasakyti, kad po šios praktikos jaučiuosi patobulėjusi profesiskai, įgijusi daugiau patirties valdyti klasę, geriau suprantu kurie metodai labiau tinkami lietuvių kalbos pamokoje, o kurie pasaulio pažinime. Tapo aišku, kad norint gerai pravesti pamoką, neužtenka turėti tik gerai parašytą planą. Labai svarbu pagalvoti, kaip pamoką pajvairinti, kuo vaikus sudominti, kaip juos įtraukti į ugdymo procesą ne tik kaip klausytojus, bet ir kaip lygiaverčius ugdymo partnerius. Bendradarbiavimo praktikoje, turėjau galimybę stebėti mokykloje dirbančių mokytojų darbą. Kiekvienoje klasėje, rasdavau kažką naujo, įdomaus, tai bandydavau įgyvendinti ir savo vedamoje pamokoje. Naudingos ir prasmingos mentorės pastabos po stebėtų pamokų. Juk pati ne visada pastebiu, kad darau kažką netinkamai, pvz.: ne visai aiškiai pateikiu dėstomą informaciją, nespėju atlikti formuojamojo vertinimo- pamokos pabaigoje įsitikinti, kad vaikai suprato ir įsisavino pamokos medžiagą. Į mentorės pastebėjimus stengiuosi reaguoti pozityviai, suprasdama, kad visos pastabos augina mane kaip pedagogę.

Apibendrinat, galiu tvirtai pasakyti- pedagogo darbas man tinka ir patinka, ugdymo procesas kelia iššūkius, bet ir suteikia malonumą. Vis tvirčiau jaučiu, kad būtent mokykla yra ta vieta, kurioje aš noriu būti kasdien.